

mers Jernbanetur saa jeg ikke en eneste mandlig Høstarbejder. Kvinderne tager imidlertid fat paa heroisk Maade, saa Naturens Gaver vil ikke komme til at gaa til Spilde.

Et Brev fra Holland.

Kære Redaktør!

Jeg er vis paa, at andre Landes Kvinder ikke kan lade være at misunde os hollandske Kvinder, der lykkeligvis er undsluppet Krigens Staalgreb. Og vi paa vor Side kan ikke lade være bestandigt at forestille os Mødrenes Angst og Fortvivelse hos de krigsførende Nationer!

Hvis Kvinderne havde Stemmeret, hvor det gælder Nationernes Skæbne, da vilde de sikkert afskaffe al Krig!

Heldigvis har vi ingen Krig i Holland, men ikke desmindre har vi følt Ængstelse og mærket den finansielle Krise, som opstod, da der blev givet Ordre til at mobilisere. Den arbejdsomste Del af den mandlige Befolkning blev pludse-

ligt kaldt bort fra Virksomheder og Forretninger, og de Hænder, som var rede til at bringe Landets Høst under Tag, er nu beskæftigede med at holde Rifler og betjene de Kanoner, der skal beskytte vore Grænser. Al international Trafik er ophørt, og Landet har kun sine egne Hjælpekilder at stole paa.

Hollands Kvinder søger at vise, at de er Øjeblikkets Situation voksne. Valgretsorganisationerne har standset det sædvanlige Arbejde for vor egen Sag og opflammer deres Medlemmer til at ofre al deres Tid og Energi paa Arbejde for almene Formaal. *Det nationale Forbund for Kvinders Valgret* har øjeblikkelig indstillet Navneindsamlingen paa en Adresse til Regering og Rigsdag om statsretslig Ligestilling for Kvinder og Mænd, til trods for, at Arbejdet hermed var halvvejs fuldført. I Stedet herfor virker det for, at alle virkeligt og alvorligt socialt interesserede Kvinder skal tilbyde deres Tjeneste overalt, hvor Mobiliseringen har efterladt Huller i den offentlige eller private

Virksomhed ved at kalde Mændene til Fronten.

Det siger sig selv, at den Op-gave, vor Forening herved har sat sig, ikke er let, idet ikke enhver Kvinde egner sig til at tage det nedlagte Arbejde op, hvor villig hun end er. Men vore kvindelige Organisatorer i alle større Byer gør sig Umage for at finde den rette Plads for alle villige Hjælper. Ligeledes søger de at regulere Tilførslen af Levnedsmidler, at sørge for, at den daglige Trafik fortsættes saa tilfredsstillende som muligt, at Bagerier, Kolonialforretninger, Mælkerier, Sporvogne, Postbesørgelse og alle offentlige Tjenestegrene ikke skal standse paa Grund af manglende Arbejdskraft.

Ved Siden heraf er der naturligvis Arbejdsløshed blandt Tusinder af Mænd og Kvinder. Der er nedsat offentlige Komitéer til at tage sig af arbejdsløse. De, der maa kræve Betaling for deres Arbejde, bliver af Kvindekomitéerne henvist til saadanne kommunale Anvisningskontorer, mens alle, der kan yde

lovformelig Separation, De Love, der gælder paa dette Punkt, handler ikke blot strengt men uretfærdigt mod Kvinderne og paakræver i høj Grad en Reform. De af vore stakkels ugifte Piger, som af saakaldt Svaghed har ladet sig føre paa Afveje af en Mand, der ofte tilhører Overklassen, maa ikke blot bære Sorgen og Skammen alene, men maa med Rette fotlange, at Faderens økonomiske Pligt tages under nøjere Overvejelse. Angaaende den hvide Slavehandel og Prostitutionen, ved vi med Sikkerhed, at Roden til begge disse Onder er økonomisk Elendighed og at de er en Følge af den utilfredsstillende politiske og sociale Stilling, Kvinderne indtager. Paa dette Punkt er det baade uklogt og uretfærdigt at lovgive uden Kvindernes Hjælp.

Vi vil endvidere minde om, at Kvinder saavel som Mænd betaler Skat og maa lyde Lovene, skønt

de ikke har nogen Indflydelse paa disse. Hvert eneste Aar sendes et stort Antal fattige Kvinder i Fængsel, fordi de ikke har været i Stand til at betale de dem paalagte Afgifter. Nogle af disse Kvinder er gamle og har arbejdet haardt Livet igennem uden at komme i Strid med Loven. Deres Skæbne forekommer os unødigt haard.

— — — Vi ved, at alle store Statsmænd, og særlig dem, der har hørt til Deres eget Parti, altid har hævdet, at naar der opstod Uro i et Folk, da gaves der kun én Vej til at dæmpe den, nemlig ved at fjerne dens Aarsag. Vi beder Dem derfor om at gøre dette ved at give Kvinderne Valgret. Det maa nu staa Dem klart, at Valgretsbevægelsen — enten den er lovlydig eller militant — aldrig vil dø, før dens Maal er naaet. Vi anraaber Dem om at indbringe et Regeringsforslag om Valgret for alle Kvin-

der ved det fyldte 21. Aar for at sætte os i Stand til at forbedre de sørgelige Vilkaar, hvorunder vi Arbejderkvinder og vore Børn lever.

Som det vil ses, har denne Tale Værdi ikke blot som Udtryk for, hvorledes de klogeste af Londons Arbejderkvinder ser paa deres egen sociale Stilling; men tillige giver den et levende Billede af Tilstandene i en Storby i Aaret 1914 under det at Mænd skabte sociale og politiske Styre.

Landsforbundets Sparebøsser bør findes paa ethvert Medlems Bord.